

Sortia amb una resolució desfavorable i la sensació d' impotència absurda, quan defenses el que és indefensable. El passeig estava estranyament buit, i ell, va cridar la seva atenció perquè es trobava sol, sense defensa, davant unes circumstàncies adverses que ja tenia gravades al seu ADN. La platja quedava molt lluny per arribar-hi, per un evident motiu d'impossibilitat física, i segur que es sentia hereu de la naturalesa. Després de la gran tempesta, de les onades que havien arrasat la costa, gens més podia esperar que la calma, una calma que el portaria inexorablement a una mort lenta i angoixant, la mort del peix fora de l'aigua. L'única cosa que va poder fer per ell va ser fer-li més ràpida l'agonia. Impossibile canviar el seu destí. I la sensació d'impotència es va transformar en conformitat; si així era la vida, què podia demanar de la seva professió?

RAQUEL CERRUDO CASTRO